need jäävad teravate nõelte otsa kinni ja niisuguse lehekoormaga jookseb siil koju ja viskab seal koorma maha. Niisamuti korjab ta põldudelt õlgi. Oma pesas keerleb ja tammub siil niikaua, kuni ilus ümmargune magadisase valmis. Suurte külmade tulekuga poeb siil oma koopasse, tõmbab enese kerra ja heidab terveks talveks magama. Metsas ja põllul pole siis mingit toitu leida: põrnikad on kõik surnud, vihmaussid sügavale maa sisse pugenud ja ärakülmanud maa seest on võimatu hiirtki kätte saada.

Iga loom saadab iseviisi rasked talve päevad mööda. Laululinnud lendavad soojale maale, oravad ja nugised korjavad enestele talveks toidutagavarasid, siil aga magab selle aja ära oma soojas lehtkambris.

Mis kasulik ühele olevusele, ei kõlba iga kord teisele.

Ilmsüüta kannataja — mutt.

Heinamaal kasvab lopsakas rohi ja aedades kõiksugu kasulikud taimed; nende juured tungivad sügavale maa sisse ja peavad taime toitmise eest hoolitsema: nad imevad enestesse ühes maa sees leiduva veega kõiksugu taimele tarvisminevaid olluseid.

Maa sees elavad vihmaussid ja põuapõrnikate tõugud. Nad tarvitavad toiduks taime juuri, taimed aga kolletavad ja surevad selle tagajärjel ära.

Sügaval maa sees elab ka mutt. Ta uuristab enesele maa sisse koopakese ja vooderdab selle leh-